

JANA JAVORSKÁ

UCHVATITEL

UCHVATITEL

Jana Javorská

GOLFISTA

Zahradní restaurace na konci města lákala k návštěvě cyklisty i sportovce z nedalekého golfového hřiště. Sluneční paprsky příjemně šimraly Kateřinu v nose. Nastavila tvář slunci, zavřela oči a vychutnávala si to teplo, které již odstavilo zimní plískanice na vedlejší kolej. Z rozjímání ji probral tvrdý šťouchanec rukojetí golfové hole vyčuhující z bagu holohlavému muži, jenž se dral k vedlejšímu stolku.

„Au,“ sykla nahlas a třela se bolavé místo na hlavě.

Muž se na ni ani nepodíval, natož aby se ospravedlnil.

„Nemusíte se omlouvat. Nic se nestalo,“ řekla tak, aby ji neurvalec slyšel.

Muž se jen ušklíbl a odložil bag na židli. Sám se uvelebil na druhou, zády ke Kateřině.

„Někdo si zapomněl deštník, když přšla bezohlednost,“ vrčela dál Kateřina sama pro sebe, ale dostatečně hlasitě.

„Nejste nějaká moc cimprlich, madam?“ konečně se otočil, zvedl zrak a pohlédl na ni.

V ten moment se zarazil, když spatřil, na koho se tak osočil. Jemná tvář, velké hnědé oči, dlouhé vlnité vlasy a plné rty ho rázem ohromily. Tak krásnou ženu už dlouho nepotkal. Jeho nálada ihned vystřelila z bodu mrazu do tropických teplot. Nasadil radostný výraz a doufal, že s ním rozzlobenou dámu okouzlí.

„To byl vtip. Asi jsem to přehnal. Sorry.“

Kateřina vřak byla neoblomná a svůj úsměv nehodlala darovat jen tak kdejakému hrubiánovi. Raději se dívala jiným směrem, aby neviděl, jak se v ní vaří krev.

„Jste krásná, i když se mračíte,“ dodal kompliment a stále si ji prohlížel.

„Nenamáhejte se. Svůj obrázek už jsem si o vás udělala,“ pronesla smířlivějším tónem.

„Také mívám dny, kdy bych nejraději každého nakopal do zadku. Asi bych si to zasloužil. Klidně si poslužte,“ zvedl se a nastavil tak, aby ho mohla potrestat.

Kateřina vyprskla smíchy a začala se hlasitě smát. Z kapsy neurvalcových kalhot čouhal dlouhý kus toaletního papíru, o kterém dotyčný zjevně nevěděl a ani Kateřina si toho nejprve nevšimla.

„Nerada bych vám poničila tu parádu, co vám zdobí pozadí,“ odpověděla, když se trochu uklidnila. Muž se otočil, a jakmile spatřil, co Kateřinu tak rozveselilo, začal se smát také. Sáhł do kapsy, papír vyndal, zmuchlal a vhodil do popelníku na stole.

„Není to tak, jak si myslíte. Jen jsem neměl kapesník a potřeboval jsem se vysmrkat,“ vysvětloval trapnou situaci. „Udělal jsem ze sebe dvojitého debila. To už na vás těžko zapůsobím, co?“

„Lépe jste se uvést nemohl,“ pochechtávala se Kateřina se zadostiučiněním.

„Dobrá, máte pravdu. Asi na to začnu balit holky, když vidím, jak to zabírá,“ zavtipkoval.

V ten moment v něm spatřila charismatického muže. Robustní vypracovanou postavu obepínala značková červená polokošile a těsné tmavomodré džínsy. Když se usmíval, moc mu to slušelo.

„Jestli oslňujete ženy tímto stylem, tak vám zaručeně musí padat k nohám,“ neodpustila si jízlivou poznámku.

„Mohu vás na něco pozvat, když jsem se tak pěkně ztrapnil? Přál bych si to vzít zpět, ale asi už je pozdě. Petr Svoboda – jméno mé. Dovolíte, abych si k vám přisedl?“

Aniž by stačila odpovědět, už okupoval židli naproti ní. Kývl na číšníka, který postával opodál a čekal, až se host usadí.

„Vy jste jako uragán. Ten taky dorazí bez pozvání a smete vše, co mu stojí v cestě.“

„Už se nemračte a raději mi povězte, co vám můžu objednat. Mám hlad. Dáte si něco se mnou?“

„Děkuji. Už jsem jedla.“

„Tak alespoň zákusek ke kávě?“ vmlouval se dál.

„No, po tom, co jste tady předvedl, se tak lacino nevykoupíte. Ovšem čokoládovým dortíkem nikdy nepohrdnu.“

„Teda dámo, já smekám. To jste první, která se neohání dietou. Vás já chci. Prozradíte mi už konečně vaše jméno?“ zeptal se, když jim oběma objednal.

„Kateřina.“

„Moc mě těší. Jenom Kateřina?“

„Nechcete toho trochu moc?“

„Jen bych rád věděl, jakého anděla jsem potkal.“

„Svobodová,“ dodala krátce.

„No to je gól. Takže klidně můžeme vystupovat jako manželé.“

„Leda co by manželé v rozvodovém řízení,“ ušklíbla se, ale vnitřně jí cosi napovídalo, že tohle setkání je zřejmě osudové. Něco ji na něm zaujalo. Pod slupkou drsného chlapíka se ukrýval celkem přitažlivý muž.

„Nebudte na mě taková přísná. To vám nesluší.“

„Budu mít modřinu,“ hladila si temeno, které dostalo zásah při jeho neurvalém příchodu.

„Já vám to pofoukám, Kačenko,“ mrkl na ni.

„Raději ne. Jestli jste ve všem tak akční, tak by to foukání nemuselo skončit dobře.“

„Teď teda nevím, o čem to tady mluvíte. Já jsem ze zásady gentleman.“

„Haha. To jsem právě viděla.“

„Vy máte dneska hádavou. Co vám kdo provedl?“

„Nikdo. Než jste sem vpadl, bylo mi fajn. Sluníčko svítilo, byl to celkem příjemný den.“

„A já jsem vám ho zkazil. To se tedy kaju. Dáte mi šanci to odčinit, když to nesvede ani zákusek?“

„Netuším, co by mě čekalo příště.“

„Nic hrozného, teda kromě moje maličkosti.“

„Takže atomovka,“ povzdechla si Kateřina, ale na tváři už jí zůstal přílepený úsměv a nedokázala ho skrýt. V přítomnosti toho divocha jí začínalo být příjemně.

„Nechcete jet se mnou na výlet? Odpoledne musím pracovně navštívit Hlubokou. Mohlo by to být fajn. Takovou milou společnost

na cesty bych jenom uvítal,“ navrhl, když dojedl svůj oběd a odstrčil talíř stranou, aby ho mohl číšník odnést.

„Milou společnost? Jste si jistý, že to tak chcete nazvat?“

„Určitě. Vždyť vám to mračení vůbec nejde. Dobře vím, že si mě dobíráte a zkoušíte, kolik vydržím. Ale já jsem nezmar. Když jste mi nedala košem hned, už mě jen tak neodradíte. Tak co? Pojedete? Prosím?“ dělal na ni smutné psí oči.

Kateřina se zamyslela. Potom vyndala z kabelky mobil, omluvila se a zvedla se od stolu. Poodešla dost daleko, aby ji Petr nemohl slyšet. Zavolala kamarádce a zrušila odpolední schůzku. Doufala, že cesta s neznámým mužem bude pro ni zajímavým zpestřením.

„Hlavně dělej chvíli drahoty, ať nezjistí, že už jsi nešukala celou věčnost,“ nabádala ji kamarádka žertem.

„Blázníš? Přece s ním nehupsnu hned do postele. Zním ho sotva hodinu.“

„No jestli je takovej, jak říkáš, tak bych neváhala.“

„Když on je tak nějak moc hrr. Mám strach s ním vlézt do auta. Netuším, co mě čeká.“

„Vždyť nemáš co ztratit. Když se z toho vyklube nějaký magor, tak mu poděkuješ za výlet a zmizíš. Pokud to teda není nějaký psychopat.“

„Díky. Opravdu jsi mě uklidnila,“ povzdechla si Kateřina.

„Hele, nešil. Užij si to a nepřemejšlej o tom, co by bylo kdyby. Bude to fajn. Uvidíš.“

Kateřina dosedla zpátky ke stolu. Vhodila telefon do kabelky a podívala se na Petra, dychtivě čekajícího na verdikt.

„Dobrá tedy. Bude výlet,“ souhlasila.

„No hurá. Dneska mám fakt kliku. A to jsem se původně domníval, že mě čeká den blbec. Nakonec se vše v dobré obrátilo.“

„Moc se neradujte. Ještě nevíte, jaká jsem společnice na cesty. Třeba je to mnohem horší než u stolu.“

„Myslím, že nic děsivějšího než ten dnešní úvod už mě s vámi nečeká.“

„Já vás varovala.“

„To je pro mě výzva. A ty já moc rád. Vyzvednu vás v půl čtvrté. Vyhovuje?“

„Jo. Jen si zařídím pár věcí, a pak jsem vaše.“

„Hmm, moc hezky se to poslouchá. A kam mám pro vás zajet?“

„Klidně sem. Za rohem je sídlo mé firmy.“

„Ujednáno. Ale teď už musím běžet. Chcete někam hodit nebo jdete zpátky do práce?“

„Děkuji. Není třeba. Chvilíčku se ještě zdržím.“

„Fajn, tak vám přeji příjemné odpoledne,“ zaplatil, zvedl se, sebral si věci a odešel.

Kateřina se za ním dívala. Otočil se a zamával jí, než na parkovišti nasedl do svého luxusního vozu. Zaplavil ji podivný pocit, jaký už dávno nezažila. Takové to náhlé zašimrání kolem žaludku.

„Prosím, madam,“ golfista otevíral dveře svého bavoráku a pobízel Kateřinu k nastoupení. Zabořila se do pohodlné sedačky a připoutala se. Sáhл za sebe a podal jí bílou růži.

„Pro vás.“